

FUČI LAJA: HOV, HOV, HOV ...

“Da nebesa bi poslala
nam moža v te resne čase,
skrbnega za dom, ne zase,
da bi misel mu ostala
neomajna kakor skala...”
To so vzdihli neprestani.
Glejte pivca v uri rani!
Nesebično se napaja,
zvesto pri kozarcu vztraja,
letos pije kakor lani.

Oh in ah zemljo prepreda:
smrt vrta se v pustomih plesih,
v trojni vojni in potresih.
Pust je pepelhična sreda,
beda iz oči nam gleda,
v skrbi lačni vsak se zvije,
kar ima, pod zemljo skrije.
Vendar skozi smrtno spake,
skozi žalostne oblake
pivcu vedro sonce sije.

Pivcu vedro sonce sije,
letos pije kakor lani.
Kranjec moj se ga ne brani.
Nor je, kadar se napije.

Fučī laja: hov, hov, hov,
jutri pojdem spet na lov,
na rogate komuniste,
mrkogleda nihiliste,
na marksiste, socialiste,
na kosmate anarhiste.
Bunke bodo padale,
psovke pa jih zbadale.
Fučī laja: hov, hov, hov,
jutri pojdem spet na lov.

Muri mijavka: mrmrnjav,
komunista kar zadav’;
on bo tekel: tek, tek, tek,
jaz ga gonil: pek, pek, pek.
On pred mano, jaz za njim,
se spotaknem - ga držim.
Dve čez plečā, dve čez rit,
tri po glavi - da bo sit.
Muri mijavka: mrmrnjav,
komunista kar zadav’.

Zarja vpije: mekeke,
komunist bi smedel me!
Kje ste brunne starešine,
da vam Zarja ne pogine.